तावदेव कृतिनामपि स्फुरत्येष निर्मलविवेकदीपकः ।
यावदेव न कुरंगचक्षुषां ताड्यते चपललोचनाञ्चलैः ॥ ४ ॥

विश्वामित्रपराशरप्रभृतयो वाताम्बुपर्णाशना-
स्तेऽपि स्त्रीमुखपङ्कजं सुललितं दृष्ट्वैव मोहं गताः ।
शाल्यन्नं सघृतं पयो दधियुतं भुञ्जन्ति ये मानवा-
स्तेषामिन्द्रियनिग्रहो यदि भवेद्विन्ध्यस्तरेत्सागरं ॥ ५ ॥

श्रुता भवति तापाय दृष्टा चोन्मादवर्धिनी ।
स्पृष्टा भवति मोहाय सा नाम दयिता कथं ॥ ६ ॥

तावदेवामृतमयी यावल्लोचनगोचरा ।
चक्षुःपथादपगता विषादप्यतिरिच्यते ॥ ७ ॥

नामृतं न विषं किंचिदेका मुक्ता नितम्बिनी ।
सैवामृतलता रक्ता विरक्ता विषवल्लरी ॥ ८ ॥

उत्पत्ति सार्धमन्येन पश्यत्यन्यं सविभ्रमाः ।
हृदये चिन्तयत्यन्यं प्रियः को नाम योषितां ॥ ९ ॥

मधु तिष्ठति वाचि योषितां हृदि हालाहलमेव केवलं ।
अत एव निपीयते ऽधरो हृदयं मुष्टिभिरेव ताड्यते ॥ १० ॥